

ת"פ 60340/10/13 - מדינת ישראל נגד גבריא אל עזרא

בית משפט השלום בראשון לציון

01 יולי 2014

ת"פ 60340-10-13 מדינת ישראל נ'

עזרא

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אברהם הימן
המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשם גבריא אל עזרא

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד איתי שמואלי

הנאשם וב"כ עו"ד שחר גולדנברג

גזר דין

בטרם דיון והכרעה בגזר הדין שבעניין שלפני ראוי לפרט עובדות כתב האישום שבהן הודה הנאשם. בדיון שהתקיים לפני ביום 11.2.14 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון שעל פיו הנאשם יודה בעובדות כתב האישום, יורשע משום הודייתו, ולאחר שכך יהיה יופנה לשירות המבחן לקבלת תסקיר. התביעה הסכימה כי בהעדר מסוכנות, העדר פתיחת תיקים חדשים, הערכת מסוכנות מינית נמוכה על ידי המרכז להערכת מסוכנות מינית על פי החוק, תסכים התביעה לעונש של מאסר מותנה, קנס, פיצוי למתלוננת ושל"צ. לפי ההסכם בין הצדדים הנאשם רשאי לטעון באופן "חופשי".

בעקבות דברים אלה הודה הנאשם בעובדות כתב האישום. הנאשם הודה כי בין החודשים יוני לספטמבר 2010, במועדים רבים שאינם ידועים לתביעה, נהג הנאשם לטלפן לאחת גברת ק' ש' מאות פעמים ממספר הטלפון הנייד שלו, תוך שהוא מסווה את מספר הטלפון שלו כ"חסוי". לפי כתב האישום שבעובדותיו הודה הנאשם, עולה כי הנאשם התקשר טלפונית לאותה ק' ש' ביום 21.9.10 פעמיים, ביום 9.11.10 התקשר הנאשם אליה פעמיים, ביום 17.12.10 פעמיים, ביום 13.9.10 419 פעמים, ביום 15.9.10 23 פעמים, ביום 18.9.10 12 פעמים, ביום 19.9.10 72 פעמים, ביום 20.9.10 40 פעמים, ביום 22.9.20 11 פעמים, ביום 23.9.10 99 פעמים, ביום 24.9.20 138 פעמים וביום 25.9.11 התקשר הנאשם אל אותה גברת 133 פעמים.

בכתב האישום נאמר והנאשם הודה בכך כי בחלק מאותן שיחות, כאשר המתלוננת ענתה לשיחה, הפנה הנאשם כלפיה אמירות מבזות ומשפילות המתייחסות למיניותה של המתלוננת בכך שאמר לה: "ק' ק', בא לי לזיין אותך אני חולה על

הכוס שלך". עוד נאמר בכתב האישום כי ביום 13.9.10 בשעה 9:27 בעוד ילדי ק' ש' ברכבה ושומעים השיחה הדיבורית הרכב, התקשר הנאשם ואמר לה: "אני יבוא אליך לבית, אני אדחף לך דברים ועוד אמירות בעלות אופי מיני.

בעקבות הודיית הנאשם הרי שהורשע בעבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק ועבירה לפי חוק למניעת הטרדה מינית המוגדרת כמי שמטריד מינית אדם.

בעקבות החלטתי הוגש תסקיר משירות המבחן. שירות המבחן, כדרכו יש לומר ולשבח, ערך תסקיר מפורט, מעמיק, יסודי ומקיף ביותר. סופו של תסקיר המליץ שירות המבחן כי אין זה נכון להימנע הרשעת הנאשם אלא לסיים עניינו בגזר דין של מאסר מותנה ופיצוי.

המחלוקת בין הצדדים היא זו: התביעה עותרת לנאשם, אדם ללא עבר פלילי כלשהוא נורמטיבי מבחינת התנהלותו החברתית והפלילית, עונש של מאסר בפועל שיבחן ריצויו בעבודות שירות וענישה נלווית. בא כוח הנאשם, לעומת זאת, עתר לאי הרשעת הנאשם.

אקדים ואומר תחושה המלווה השופט במקרים אלה. המחלוקת בין הצדדים היא קוטבית: בין מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות לבין אי הרשעה. התחושה היא שהצדדים נוקטים בעתירה לעונש בדרך טקטית. התביעה הסבורה דרך טעות כמובן, שהחמרה בענישה היא המגמה המובילה אותה, עותרת למאסר בפועל שיבחן ריצויו בעבודות שירות, הנאשם לעומת זאת, עותר לאי הרשעה כאשר אין לפנינו כל אינדיקציה או בסיס המובילים לאי הרשעה: הן משום חומרת המעשה כמו גם לנוכח התרשמות שירות המבחן שאין להתעלם ממנה.

משום הקדמה זו, ממילא עולה דעתי באשר לעונש הראוי במקרה דנן. ועוד דבר בפתח הדברים, כל שיש לפני הן עובדות כתב האישום, וככל שיבוא הנאשם ויטען כי המתלוננת, עיסוקה במתן שירותי מין ממילא אקבע כי אין לכך בסיס ויש לדחות הדברים מכול וכול. אין לפגוע במתלוננת משום טענת הנאשם שאינה אלא הבל פה.

כאמור, התביעה עותרת להשית על הנאשם, אדם נורמטיבי בדרך כלל, חסר הרשעות קודמות שלו זו הסתבכות פלילית ראשונה, עונש של מאסר בפועל, ומוכנה היא לשקול ריצויו בעבודות שירות. עיקר עמדה זו נעוץ, כך נדמה, בראיית הדברים על ידי התביעה, בחומרה רבה. רוצה התביעה לומר כי החומרה הרבה שיש בהטרדה בטלפון כמו גם הטרדה מינית בדרך של אמירות בטלפון על ידי הנאשם הזה, מובילה לעונש של מאסר בפועל.

בא כוח הנאשם מנגד בא אל הקיצוניות השנייה. לדבריו, ככל שמדובר באדם נורמטיבי שהסתבך בנסיבות אישיות קונקרטיות, על רקע נסיבות מיוחדות כפי המפורט בתסקיר שירות המבחן, וככל שמדובר באדם שלו יציבות תעסוקתית, שירת שירות מלא בצה"ל, איש משפחה, אב לשני ילדים, אחד בן שלוש והשני עולל בין שנה וחודשים, שאחד מבניו סובל מבעיות רפואיות, אדם המנהל אורח חיים נורמטיבי לחלוטין יש להושיט לו יד משום מעידתו החד פעמית.

איני מקבל עמדתם לעונש של שני הצדדים. נדמה כי התביעה כמו גם הנאשם באו אל קיצוניות בלתי רלבנטית לענישת הנאשם. מצאתי להתחיל דווקא בחומרת מעשי הנאשם. הרקע להתנכלות הנאשם לקורבן שיחותיו האובססיביות אינו ברור. יש והרקע נעוץ בעניין משותף שהיה לשניהם, שהתביעה כמו גם בא כוח הנאשם לא השכילו להביא לפני בית המשפט בהסכמה ביניהם. חבל שכך. לפיכך כל שיש לפני הוא מצב דברים עובדתי נתון, של אדם אשר החליט להתנכל לקורבנו, בשיחות טלפון רבות, תוך אמירות בעלות אופי מיני בוטה. לטעמי ושיטתי חומרת המעשים ברורה.

משום חומרת המעשים הרי לא נראה לי ראוי ונכון לסיים המשפט באי הרשעה. לפיכך אני דוחה עתירה הנאשם לאי הרשעתו. בתוך כך אעיר כי אין בנמצא, לפני, פגיעה תעסוקתית קונקרטיית שיש בהרשעת הנאשם.

באשר לעמדת התביעה לעונש של מאסר בפועל תוך בחינת ריצויו בעבודות שירות, אתייחס לכך בהמשך הדברים.

מחמת הצורך שנכפה עלינו, אזי כאן המקום לפנות לתיקון 113 לחוק העונשין, שהרי אלמלא תיקון זה יש והייתי מסיים גזר הדין כאן, דהיינו בעונש של מאסר על תנאי, קנס ופיצוי. תיקון זה לחוק מחייב קביעת מתחם עונש "הולם". מתחם העונש בעבירות של הטרדה באמצעות מתקן בזק כמו גם הטרדת אדם על פי החוק למניעת הטרדה מינית הוא בין מאסר על תנאי עד כדי מאסר בפועל במקרים החמורים ביותר ובתווך מאסר שירוצה בעבודות שירות. המקרה שלפני אינו מן החמורים ביותר. בלי להקל ראש, אני סבור כי מעשי הנאשם, על פי עובדות כתב האישום בהן הודה, אין בהם כדי להוביל להשתת מאסר בפועל כשיטת התביעה. אכן, אין להתעלם, ואיני מקל ראש, בחומרת מעשי הנאשם. הטרדת אדם בטלפון תוך השמעת דברים בוטים בהקשר מיני, במיוחד ככל שעובדות אלה נסבות במעשים של גבר כלפי אישה, על רקע מיני, הם מעשים חמורים המחייבים תגובה עונשית הולמת. אלא שיש לקחת ולשקול הכול באופן מידתי, או כפי לשון העם "בפרופורציה". גישת התביעה להשית עונש מאסר בפועל מרחיקת לכת היא. יש לזכור כי עונש מאסר בפועל שריצויו בעבודות שירות, הרי הוא עונש מאסר בפועל לכול דבר ועניין, מבחינה רעיונית ועקרונית. ויש לפיכך, לשאול, האם אכן, סבורה התביעה כי אדם נורמטיבי, המנהל חייו באופן זה, ללא הרשעות קודמות, שמעד במקרים אלה משום נסיבותיו האישיות המיוחדות כמפורט בתסקיר שירות המבחן, שהעונש ההולם הוא מאסר בפועל? ספק בעיני!

מעבר לכך, תיקון 113 הנ"ל לוקה בחסר. החסר בו הוא שבקביעת מתחם העונש ההולם, אין להתחשב בנסיבות אישיות, מצוקה משפחתית או אישית קשה או העדר עבר פלילי כמו גם מעידה חד פעמית של אדם. גזר הדין יבחן לפי תיקון זה, בתוך המתחם. אני סבור שיש בכך ליקוי משמעותי. במקרה דנן, על פי הניסיון השיפוטי הפרקטי, המצטבר, בגזרי דין רבים ביותר, רבים מהם במסגרת הפרוצדורלית, המכונה "מוקד פלילי" הליך בו אני דן במאות רבות אם לא אלפי תיקים וגזרי דין - מתחם העונש הוא בין מאסר מותנה לבין מאסר בפועל לתקופה קצרה, ובתווך כאמור מאסר בעבודות שירות. תיקון 113 לחוק פותח פתח לחרוג ממתחם הענישה לקולא משיקולי שיקום בלבד. ועולה השאלה, מה הדין באשר לכל המקרים הרבים בהם אין שיקולי שיקום, אלא אך שיקולים כבדי משקל הנעוצים בנסיבות אישיות של הנאשם או נסיבות אחרות כגון, חלוף זמן משמעותי מיום ביצוע העבירה ועד ליום גזר הדין? האם על בית המשפט להתעלם מאלה ולגזור הדין בתוך המתחם? שאלות שיש והמחוקק ייתן עליהם הדעת בעתיד.

סוף דבר שאלה העונשים שאני משית על הנאשם:

5 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא שבמשך שלוש שנים מהיום לא יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.

קנס בסך 500 ש"ח או חודש מאסר תמורתו.

פיצוי לגב' ק' ש' ת.ז. ***** בסך 3,000 ש"ח.

הקנס והפיצוי ישולמו בשני תשלומים שווים, חודשיים ורצופים כאשר הראשון שבהם ישולם עד ליום 1/9/2014.

עותק מגזר הדין יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 ימים.

ניתנה והודעה היום ג' תמוז תשע"ד, 01/07/2014 במעמד הנוכחים.

אברהם הימן, סגן נשיאה